

Publicerad 2009-09-29 22:33 av RebeccaMagdalena

25/9 2009

På min matta.

Att tillåta sig själv att existera.

Att erkänna döden, att erkänna det okända.

Att låta sig själv berusas

av musiken, vinet, maten, golvet och livet.

Mattan berusar mig mest.

Ger mig hopp om en framtid utanför dess
kanter.

En fot, ett ben på trägolvet

tillåter en verklighet att visa sig

ge sig tillkänna.

Visar att såren på dina tår

aldrig kommer att läka utav plåster

utan av ännu mera skav

skav som hårdar, gör ont.

Lär dig att gå tillbaka

ut till dit där du bör vara

där du hör hemma.

För här kan du inte stanna.

Min matta är stor

men för liten för mina drömmar

och för liten för världen

och det som jag vill

ska vara

min verklighet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren RebeccaMagdalena med Poeter.se id #30571 innehar upphovsrätten